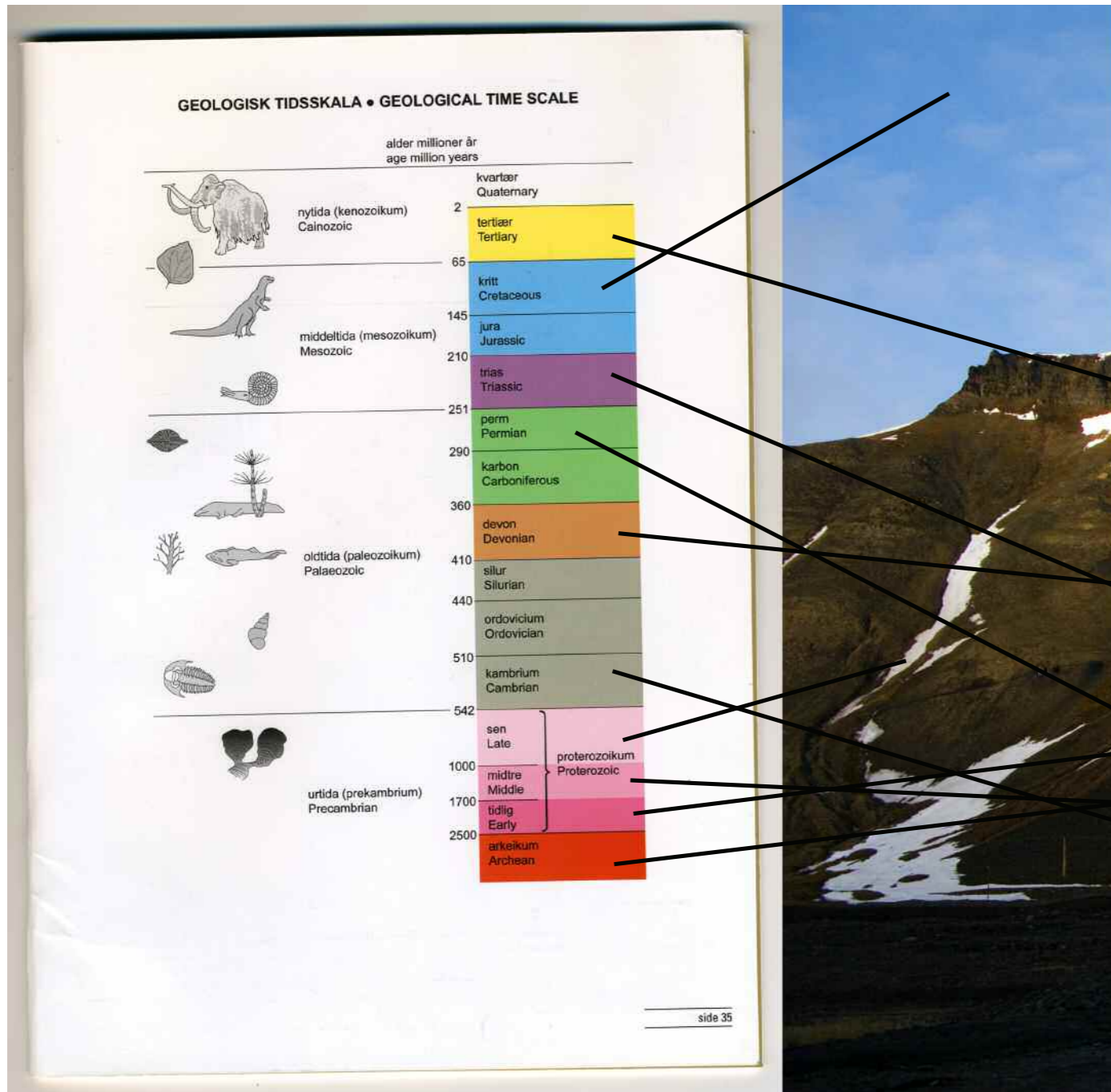

Verden er magisk. Den er ikke sånn som vi forskere sier at den er.

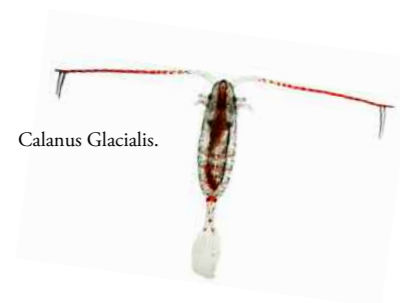
TORIL JOHANNESSEN

Fra "Svalbards Geologi".

Gruve 2, Longyearbyen.

Verden er magisk. Den er ikke sånn

som vi forskere sier at den er.

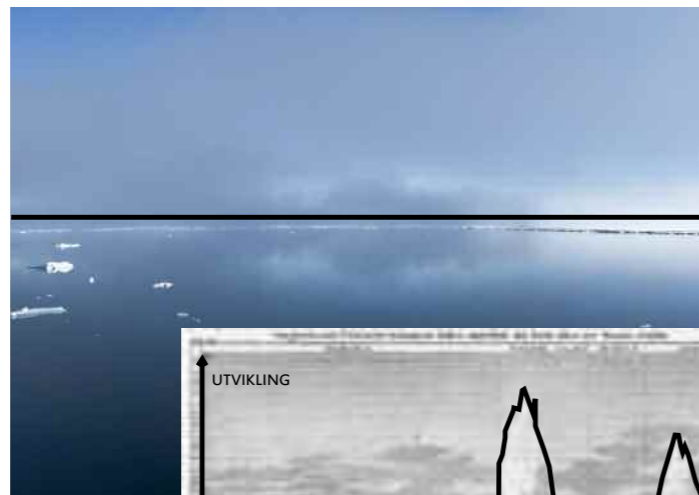

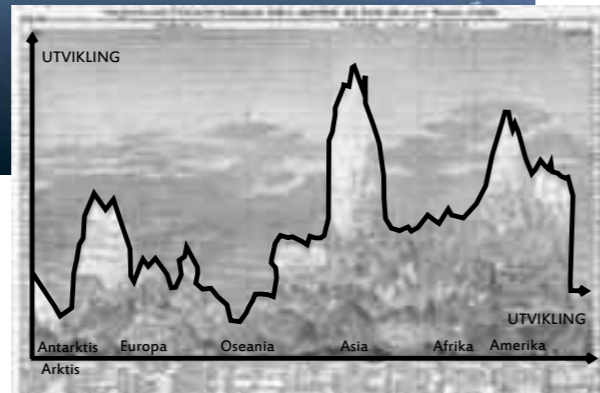
Longyearbyen. Utsikt mot Hjortfjellet.

VERDEN ER MAGISK. Den er ikke sånn som vi forskere sier at den er, sa en forsker til meg i sommer. Det ble sagt med lav stemme over laboratoriebenken, som en hemmelighet, og jeg lovet å ikke fortelle det videre. Mitt rasjonelle og romantiske hjerte jublet!

Jeg befant meg på tokt med en gruppe biologer i Arktis, i det nordlige Barentshavet, opp mot 81° nord. Målet for feltarbeidet til biologene på skippet var å samle prøver og gjøre eksperimenter for å finne ut hvordan livet i havet påvirkes under ulike klimatiske forutsetninger – altså kartlegge hva som skjer når temperaturen i havet stiger. Vi vekslet mellom å seile og å drive rundt i isen i to uker, på jakt etter dyreplanktonet *Calanus Glacialis*. Eksperimentene og loggføringen av det innsamlede materialet foregikk manuelt og møysommelig på laboratoriet om bord, mens landskapet rundt varierte mellom hav og is i alle retninger mot en horisont som jeg mener så ut til å krumme i en slak bue, av og til avbrutt av steile, nakne fjell og en idé om hvordan det hele henger sammen.

Horisont, 81° N.

Komparativt kart over høyden på verdens fjell.